

Să învățăm să împărțim

Au fost odată ca niciodată două țări care împărțeau aceeași graniță. Una dintre țări, condusă de o regină, era acoperită de pietre și stânci. Cealaltă, condusă de un rege, nu avea deloc.

Totul ar fi fost în regulă, doar că regina se uita peste graniță și dorea ce avea regele. "Dacă am avea pământ fără pietre", spunea ea, "am putea cultiva recolte și mi-aș putea hrăni supușii".

Și regele se uita peste graniță și dorea ceea ce avea regina. "Cu pietre" spuse el "am putea construi case, școli și spitale".

Regina spuse oamenilor ei "Avem nevoie de pământ dacă e să ne hrănim. Aruncați toate pietrele peste graniță".

Oamenii care locuiau în țare fără pietre au mers la regele lor și s-au plâns "Oamenii din țara reginei aruncă pietre la noi" au spus ei.

"Nu avem noi nevoie de pietre pentru a construi case, școli sau spitale?" a spus regele. "Să declarăm război. Oamenii reginei sunt săraci și nu au altă avere decât pietrele lor. Dacă aruncă în continuare pietre vom avea tot materialul de care avem nevoie pentru a ne construi clădirile". Așa că războiul a continuat până când pământul pietros nu mai avea stânci deloc și pământul fără stânci era plin de pietre.

Atât supușii regelui cât și cei ai reginei au fost fericiți pentru o vreme. Supușii reginei au cultivat pământul pentru o vreme. Supușii regelui au construit case, școli și spitale ... pentru o vreme.

În curând supușii reginei și-au dat seama că aveau o grămadă de mâncare dar nu mai aveau pietre pentru a construi case, școli, spitale. Nu mai aveau pietre nici măcar pentru a repara vechile clădiri.

De cealaltă parte a graniței, supușii regelui aveau acum foarte multe clădiri dar mâncarea se termina și începea să le fie foame.

Avem nevoie de un alt război pentru a ne căpăta pietrele înapoi, a spus regina, așa ca un nou război a fost declarat. Încă o dată pietrele au fost aruncate peste graniță. Oamenii regelui și ai reginei se tot luptau, dorind ce aveau ceilalți, dar nimeni nu era fericit.

Apoi, într-un an un bufon de curte s-a întâmplat să treacă prin zonă și să stea o vreme pe un deal. Văzând ce se întâmpla, a izbucnit în râs. "Este ridicol" și-a spus în sinea lui și a cerut să se întâlnească cu regele și regina, în același timp.

Când s-au așezat să stea față în față nu erau deloc prietenoși la început. "Tot ce se întâmplă este vina ta", a spus regele. "Voi ați început să aruncați pietre la noi."

"Nu, este vina voastră" zise regina. "Voi ați declarat război ca să obțineți pietrele noastre".

"Stați puțin, stați puțin" zise bufonul. "Faptul că sunteți nervoși și vă învinovațiți

unii pe ceilalți nu vă va rezolva problema. Unul dintre voi are pietrele. Unul dintre voi are recoltele. Mereu doriți ceea ce are celălalt, până obțineți ..., după care nu mai vreți. Cum putem să facem în așa fel încât să nu vă mai războiți?"

Bufonul vedea cum atât regele cât și regina se gândeau la întrebarea sa. Regele a vorbit întâi. "Pietrele sunt tale tale" a spus reginei. "Câmpiile sunt ale noastre" și totuși bufonul are dreptate. Amândoi dorim ceea ce are celălalt. Poate putem împărți. Cum ar fi dacă noi am cultiva mâncare pentru voi și am primi în schimb pietrele de care avem nevoie. Poate oamenii mei i-ar putea învăța pe oamenii tăi cum se cultivă pământul iar supușii mei ar învăța de la ai tăi despre construcții. În acest fel am putea colabora și nu ne-am mai bate."

Regina s-a declarat de acord și bufonul a râs fericit. Apoi cele două țări au început să împartă ceea ce aveau și trăiau liniștite și în pace, iar bufonul se așeza deseori pe deal, privind cum oamenii din cele două țări treceau granița, împărțind ceea ce aveau.

După 101 Healing Stories for Kids and Teens
de George W. Burns